

ניחן רון, העולם הזה

מותו של שוער

את האמת, אני מרגישה שאני רוצה עכשיו למות. כל הזמן אני חושבת מה אעשה עכשיו. אין לי למה לחזור הביתה. אבי היה בא לקחת אותי מהצנא הביתה. מי יבוא לקחת אותי עכשיו? שואלת בוכיה גלית, חברתו החיילת של אבי רן. כבוקר יום ההלוויה, כשאותות ההלם והכאב עדיין ניכרים על פניה, סיפרה גלית על התוכניות שהיו לה ולאבי: "אם אבי היה נוסע לחוץ לארץ,

אבי רן בפעולה כדור בתזוילת זיכרו בכדורגל. אבי, בן שכונת קריית אליעזר, התחיל

של מכבי חיפה ונבחרתי ישראל, מי שהלהיב המונים במיגרש זה, איננו. האוהדים הרבים מסרבים להאמין. הם נתלים על הגדרות, קוראים בקול: "אבי, תחזור!" "אלוהים, למה דווקא אבי?" "מי יחליף אותך בשער?" מכל עבר נשמעים קולות בכי. סדרני האיצי טריון הקשוחים מוחים דימעה נסתר. השמש קופחת על הראשים. הם, לח מאוד. הכל יושבים בדומיה מקפאה, מקשיבים לגאומים.

מסכים לבית, המשקיף לים, עומדים מאות בנינוער. שקטים. בוכים וכו' עסים על הכינרת, על נהג היאכטה, על כל העולם. **שלוש קשישות**. בשעה 5 אחר הצהריים מגיעים רכבות חיפאים לאיצטדיון העירוני בקריית אליעזר. תופסים מקומות ישיבה. שקט מסורר ומאופק. בנינוער, קשישים וצעירים, נשים וילדים נכנסים אטיאט בשערי האיצטדיון. במרכז המיגרש הירוק מצטופפים בני המישפחה ושחקני מכבי חיפה סביב ארונו של אבי. שוערה המצטיין

מלמיליאן אורי מלמיליאן, קשר וכוכב קבוצת בית ד' ירושלים, ליד קיברו של אבי רן. יחד איתו באו גם משה בן הרוש ויעקב שוורץ. קבוצת בית ד' הניחה זר על קיברו הטרי של אבי.

ארמלי זאהי ארמלי, שחקן מכבי חיפה, קבוצתו של אבי רן, נשבר ובעה שוב שוב לאורך כל מסע ההלוויה. בהלוויה נכחו אוהדים רבים של כדורגלני מכבי חיפה מן הכפרים הערביים בסביבה.

למה? למה? צעק משה רן, אביו של אבי, ליד הקבר הפתוח. האב, שנתמך על ידי בני מישפחה, התעלף לפני ש-

יצאה ההלוויה לדרך. לידו עמדה גם אמו של אבי. אחרי שההמונים עזבו את בית הקברות נשארו עוד 20 צעירים וצעירות - והתייפחו על הקבר הטרי.

יכולה להאמין באלוהים? איך? שואלת גלית ופורצת בככי קורעילב. **בכי באמבטיה**. משעות הבוקר המוקדמות של יום הראשון השבוע המה ביתם של דניאלה ומשה רן, הוריו של אבי. הבית, שהיה תמיד בית פתוח

כמו שהוא חלם ורוצה, היינו מתחנתים לפני נסיעתו. אם הוא לא היה נוסע, אז היינו מתחנתים בעוד חצי שנה. "אבי היה בחור משגע. תמיד נתן לי כל מה שביקשתי ורציתי. אנחנו חברים כבר שנתיים וחצי. בדרך כלל היינו

הם משלבים ורועות, נותנים כתף זה לזה, מעשנים כשרשרת. צעירים בני 21, 20 ו-24. לא מכבר סיימו את השרות הצבאי. מוחים דימעה בזווית העין, מקנחים אף.

בחדר האמבטיה בבית מישפחת רן מחבק המאמן לשעבר, שלמה שרף, את ירון גיבעול. גיר קלינגר מבקש גם הוא מרגוע לכאבו. שרף, כמו אבא טוב ומבין, מחבק את ילדיו-שחקניו, מנשק אותם על ראשם. הם בוכים, ממאנים להתנחם. קלינגר וגיבעול היו עדים לתאונה המחרידה בשבת האחרונה בכינרת, שבה ניספה אבי. הם לוקחים על עצמם את האשמה. שרף מנסה להסביר להם כחוס ובהרבה אהבה שהם אינם אשמים. השניים ממאנים לקבל את ההסברים. אינם מתנחמים. בכי קורעילב וצעקות בוקעים מן הסלון. משה רן, האב, חציו מעולף. קורא לאבי: "חזור אליי!" דניאלה, האם, שקטה ומאופקת. אל הבית מגיעים קרובי מישפחה, אוהדים, שחקנים, ראשי ההתאחדות לכדורגל, מאמנים, חיפאים עצובים.

החברים מילאו את חדרו האישי של אבי רן. על הקירות תלוים מדפים ועליהם כל הגביעים הרבים והמדליות שקיבל. תלויות על הקירות גם תמונות רבות של אבי ממישחקים שונים.